

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 56, 57 i 52 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w dziedzinie usług związanych z grami i zakładami wzajemnymi, w tym w szczególności orzecznictwo zawarte w wyrokach Gambelli (sprawa C-243/01), Placanica (sprawa C-338/04), Costa i Cifone (sprawy połączone C-72/10 i C-77/10) i Laezza (sprawa C-375/14), a także w dziedzinie dyskryminacji podatkowej, w szczególności orzecznictwo zawarte w wyrokach Lindman (sprawa C-42/02), Komisja/Hiszpania (sprawa C-153/08) oraz Blanco i Fabretti (sprawy połączone C-344/13 i C-367/13), jak również ustanowione w prawie Unii zasady równego traktowania i niedyskryminacji, także w świetle wyroku Corte Costituzionale z dnia 23 stycznia 2018 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak sporne przepisy włoskie, które przewidują opodatkowanie jednolitym podatkiem od gier losowych i zakładów wzajemnych, określonym w art. 1-3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504 z dnia 23 grudnia 1998 r., wraz ze zmianami wprowadzonymi przez art. 1 ust. 66 lit. b) Legge di Stabilità 2011 (ustawy o stabilności 2011), krajowych pośredników w przekazywaniu danych dotyczących gier na rachunek podmiotów zarządzających zakłady wzajemne, mających siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w szczególności posiadających cechy spółki Stanleybet Malta Ltd, oraz ewentualnie wspomnianych podmiotów zarządzających zakłady wzajemne solidarnie z ich pośrednikami krajowymi?
- 2) Czy art. 56, 57 i 52 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w dziedzinie usług związanych z grami i zakładami wzajemnymi, w tym w szczególności orzecznictwo zawarte w wyrokach Gambelli (sprawa C-243/01), Placanica (sprawa C-338/04), Costa i Cifone (sprawy połączone C-72/10 i C-77/10) i Laezza (sprawa C-375/14), a także w dziedzinie dyskryminacji podatkowej, w szczególności orzecznictwo zawarte w wyrokach Lindman (sprawa C-42/02), Komisja/Hiszpania (sprawa C-153/08) oraz Blanco i Fabretti (sprawy połączone C-344/13 i 367/13), jak również ustanowione w prawie Unii zasady równego traktowania i niedyskryminacji, także w świetle wyroku Corte Costituzionale z dnia 23 stycznia 2018 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak sporne przepisy włoskie, które przewidują opodatkowanie jednolitym podatkiem od gier losowych i zakładów wzajemnych, określonym w art. 1-3 decreto legislativo nr 504 z dnia 23 grudnia 1998 r., wraz ze zmianami wprowadzonymi przez art. 1 ust. 66 lit. b) Legge di Stabilità 2011 (ustawy o stabilności z 2011 r.), jedynie krajowych pośredników w przekazywaniu danych dotyczących gier na rachunek podmiotów zarządzających zakłady wzajemne, mających siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w szczególności posiadających cechy spółki Stanleybet Malta Ltd, a nie także krajowych pośredników w przekazywaniu danych dotyczących gier na rachunek podmiotów zarządzających zakłady wzajemne, które otrzymały koncesję państwową, prowadzących tę samą działalność?
- 3) Czy art. 52, 56 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w dziedzinie usług związanych z grami i zakładami wzajemnymi oraz zasady równego traktowania i niedyskryminacji, również w świetle wyroku Corte Costituzionale z dnia 23 stycznia 2018 r., stoją na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak włoskie przepisy art. 1 ust. 644 lit. g) ustawy 190/2014, które zobowiązują krajowych pośredników w przekazywaniu danych dotyczących gier na rachunek podmiotów zarządzających zakłady wzajemne, mających siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w szczególności posiadających cechy spółki Stanleybet Malta Ltd., oraz ewentualnie wspomniane podmioty zarządzające zakłady wzajemne solidarnie z ich pośrednikami krajowymi, do zapłaty jednolitego podatku od gier i zakładów wzajemnych, określonego w decreto legislativo 504/1998, według zryczałtowanej podstawy opodatkowania stanowiącej równowartość trzykrotności średniej wartości zakładów przyjętych w prowincji, w której znajduje się siedziba lub punkt przyjmowania zakładów, wynikającej z danych zarejestrowanych w krajowym totalizatorze za okres opodatkowania poprzedzający okres odniesienia?

---

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 grudnia 2018 r. – AQ i in. / Corte dei Conti i in.**

**(Sprawa C-789/18)**

(2019/C 112/30)

*Język postępowania: włoski*

**Sąd odsyłający**

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

## Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AQ i in.

Strona pozwana: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

## Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 akapity drugi i trzeci TUE, art. 9, 45, 126, 145, 146, 147, 151 akapit pierwszy TFUE, art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 i 5 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, w zakresie, w jakim przepis ten skłania włoskie organy administracji publicznej do dawania pierwszeństwa przy naborze lub przy powierzaniu zadań jedynie pracownikom już uprawnionym do emerytury przyznanej przez włoskie publiczne instytucje zabezpieczenia społecznego?
- 2) Czy art. 106 ust. 1 i art. 107 TFUE stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który umożliwia włoskim organom administracji publicznej prowadzącym działalność gospodarczą, zobowiązanym do przestrzegania art. 101 i nast. TFUE, zatrudnianie osób, które zgodziły się zrzec w całości lub w części odpowiedniego wynagrodzenia, pozwalając w ten sposób na oszczędności w zakresie kosztów mogące zapewnić tej administracji przewagę konkurencyjną nad innymi podmiotami gospodarczymi?
- 3) Czy art. 2, 3, 6 TUE, art. 126 i 151 akapit pierwszy TFUE, art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 i 7 lit. a) Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który zezwala, na określonych w nim warunkach, by pracownik mógł skutecznie zrzec się w całości lub w części wynagrodzenia, mimo że celem takiego zrzeczenia się jest wyłącznie uniknięcie utraty zatrudnienia?
- 4) Czy art. 2, 3, 6 TUE, art. 14, art. 15 ust. 1, art. 126 i art. 151 akapit pierwszy TFUE, art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 5, 6 i 10 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który, na określonych w nim warunkach, umożliwia pracownikowi wykonywanie na rzecz organu włoskiej administracji publicznej działalności zawodowej, gdy zrzeka się on w całości lub w części odpowiedniego wynagrodzenia, mimo że takiemu zrzeczeniu się nie towarzyszy żadna zmiana organizacji pracy ani dotycząca czasu pracy, ani pod względem ilości i jakości wymaganej pracy i wynikających stąd obowiązków, a zatem, mimo że zrzeczenie się części wynagrodzenia skutkuje znaczącą zmianą wzajemnego charakteru stosunku pracy, zarówno pod względem proporcjonalności między wynagrodzeniem a jakością i ilością wykonywanej pracy, jak i ponieważ pracownik w ten sposób w rezultacie jest zmuszony do wykonywania działalności w nie najkorzystniejszych warunkach pracy, co skłania do mniejszego zaangażowania się w pracę i leży u podstaw mniejszej efektywności organów administracji?
- 5) Czy art. 2, 3 i 6 TUE, art. 126 i 151, akapit pierwszy TFUE, art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013 w związku z art. 23b ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 201/2011, przekształconego w ustawę nr 214/2011, w zakresie, w jakim przepisy umożliwiają organom włoskiej administracji publicznej lub nakładają na nie obowiązek, w tym w trakcie trwania stosunku pracy lub współpracy, obniżenia przysługującego pracownikowi wynagrodzenia w zależności od zmiany progu wynagrodzenia, do którego odsyła wspomniany art. 23b ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 201/2011, przekształconego w ustawę nr 214/2011, a zatem w konsekwencji od zdarzenia nieprzewidywalnego, a w każdym wypadku na podstawie mechanizmu, który nie jest natychmiast zrozumiały oraz wbrew informacjom przekazanym pracownikowi w chwili nawiązania stosunku pracy?
- 6) Czy art. 2, 3 i 6 TUE, art. 8 i 126 TFUE, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 10 i 15 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który, na określonych w nim warunkach, nakłada na włoskie organy administracji publicznej obowiązek obniżenia wynagrodzeń przysługujących ich pracownikom i współpracownikom uprawnionym do emerytury przyznanej przez publiczną instytucję zabezpieczenia społecznego, stawiając tych pracowników w niekorzystnej sytuacji, ponieważ dysponują oni innymi zasobami gospodarczymi, co zniechęca do przedłużenia aktywności zawodowej, prywatnej inicjatywy gospodarczej i tworzenia oraz powiększania prywatnych aktywów, które niemniej jednak stanowią bogactwo i źródło dochodów dla narodu?